

[Rytter.]

der gik ud paa, at den Villa, en vis Folketingsmand ejer i Odense eller i Aarhus eller hvor som helst, skal tilfalde Staten, naar han dør.“

Ministeren slaar her meget kraftigt fast, at en grundlovsstridig Lov ikke kan holde for Domstolene. Derpaa kommer Marott med en lille Bemærkning, hvorpaa Justitsministeren svarer:

„Der er nemlig netop ved den Lovgivning, som opretholder disse Godser, hvorpaa der hviler Hejmfaidsret, tilsikret Slægten, at Godset ikke skal tilfalde Staten, saa længe der er successionsberettiget Slægt.“

Marott gør yderligere en Bemærkning, og Ministeren siger for tredie Gang:

„ligesom vi ikke ved en Lovbestemmelse kan fratage det ærede Medlem eller mig eller nogen anden speciel Person det, han ejer, saaledes kan man heller ikke gøre det overfor disse Godsejere. Derimod kan vi træffe almindelige Arvegangsregler, det er noget helt andet, men de maa være fælles for alle Statens Borgere“.

I en fjerde Udtalelse siger den højtærede Minister:

„Domstolene har jo ogsaa et Ord at sige i denne Forbindelse, og hvis man vilde vedtage en Lovbestemmelse“ — jeg maa pointere dette stærkt, for det er meget vigtigt — „om, at man fratog de Lensbesiddere, paa hvis Len der hviler Hejmfaidsret eller, rettere sagt, deres Arvinger alt, hvad de ejede, ved den nuværende Besidders Død, vilde det være en Bestemmelse, som ikke vilde kunne opretholdes ved Domstolene.“

Marott kommer igen med en Indvending, og Ministeren svarer da femte Gang:

„Nej, jeg er ikke nogen Spaamand, men der skal heller ikke nogen Spaadoms-gave til for at sige med fuldkommen Sikkerhed, at en saadan Bestemmelse vilde blive underkendt ved Domstolene.“

Højtærede Hr. Justitsminister, jeg har nu oplæst Kildeskiftet, efter hvilket Justitsministeren oven i Købet har udtalt sig fem Gange.

Naar den højtærede Justitsminister sluttede sin Tale med en Bemærkning om, at det var ligegyldigt, hvorledes man i Udlandet har set paa Muligheden af en Lovgivning, om hvis Grundlovmæssighed der er rejst Tvivl — det kunde ikke have Betydning for os — maa jeg sige, at Udvalget ved sit Spørgsmaal Nr. 2 til de to Professorer netop har ønsket at faa det Spørgsmaal

klaret: Hvorledes stiller man sig i andre Lande, naar Talen er om en Lovbestemmelse, hvis Overensstemmelse med Grundloven er tvivlsom? Det var Mindretallets Mening at ville have dette Spørgsmaal besvaret ganske uanset Spørgsmaal 1 om, hvorledes man har stillet sig overfor Dommerne. Men her stillede den højtærede Justitsminister sig i den Grad kontrær med Hensyn til at hjælpe os til de Oplysninger, vi ønskede, at han endogsaa efter min Mening var udenfor det parlamentarisk rigtige. Mindretallet stillede — og Udvalget sluttede sig hertil — to bestemte Spørgsmaal. Det ene angik specielt Dommerne, og det andet stod i Forbindelse hermed, men paa det ønskede vi en selvstændig Besvarelse i Almindelighed. Men hvad gør den højtærede Justitsminister? Uagtet vi har bedt om Svar fra to Videnskabsmænd paa disse Spørgsmaal, saa lader den højtærede Justitsminister kun det ene gaa videre og meddeler Udvalget, at det andet Spørgsmaal vil han ikke søge besvaret, thi Justitsministeriet formener — det er altsaa en Garanti fra den højtærede Justitsminister —, at de to Videnskabsmænd ikke kan besvare det. Det er efter min Mening udenfor almindelig parlamentarisk Praksis, at Ministeren ikke, naar et Udvalg ønsker to Spørgsmaal besvaret, indhenter disse Svar — han maa virkelig lade Videnskabsmændene selv om at svare, at de ikke kan besvare de paagældende Spørgsmaal.

Hvad sker saa senere? Saa sker der det, at der pludselig foreligger en Besvarelse vedrørende det andet Spørgsmaal fra den ene Videnskabsmand, ikke, som vi havde ønsket, en selvstændig Besvarelse, men en Besvarelse knyttet til Spørgsmaalet om Dommerne, idet Videnskabsmanden er blevet opfordret til at afgive Besvarelsen i Tilknytning til det første Spørgsmaal, hvad vi netop havde ønsket ikke skulde være Tilfældet.

Efter at Ministeren altsaa først har nægtet at lade vort Spørgsmaal gaa videre, og efter at Ministeriet derefter har udtalt, at det ikke kunde besvares, faar vi alligevel en Besvarelse, og da vi saa faar den, ser vi, at Ministeren har ladet Spørgsmaalet gaa videre, ikke som et Spørgsmaal fra Udvalget, men som et Spørgsmaal fra Udvalgets Formand, hvad der jo var ganske mærkværdigt, for jeg tør nok sige, at hele Udvalget ønskede dette Spørgsmaal besvaret, og var der nogen, der stillede det, saa var det Mindretallet. Hvorfor siger Ministeren da: Udvalgets Formand? Og hvorfor fejler Ministeren til, at det er en Tilføjelse til den tidligere Besvarelse, man ønsker? Det var netop det,